Чи хотів би я мати такого друга, як Ігор? (за оповіданням «Вірний»)

Кожен з моїх однолітків хотів би мати справжнього друга. Я думаю, що не помилюсь, якщо скажу, що саме такого, як Ігор з оповідання М. Чабанівського. Мені дуже сподобався цей хлопчик. Вже на початку оповідання Ігор рятує цуценя від жорстокого Тимка. Цей епізод говорить про його сміливість: «Ігореве серце не витримало. Блідий, із стисненими кулаками, він миттю перехопився через паркан і став перед хлопчиком.

— Ти чого мучиш? — вигукнув він хрипким голосом. — Облиш!»

Справжня дружба виявляється не тільки у розвагах, а у допомозі, турботі. Недарма Ігорю вдалося виховати із звичайного цуценяти вірного собаку. Хлопчик зробив цуцику затишну хатку, вивчив різним командам. А найголовніше — собача постійно відчувало турботу та любов. Тільки справжній друг міг так хвилюватись за Вірного, коли той захворів: «Коли одного разу Вірний захворів і перестав їсти, Ігор за обідом сидів журний і тихий». На екзамені, який влаштував тато Ігоря Вірному, хлопчик вболівав за собача, адже прив'язався до нього всім серцем. Тільки здатна на дружбу людина могла виховати такого чудового та вірного собаку. Навіть Тимко змінився, спостерігаючи за Ігорем: «Тимко вже не руйнував гнізд, він навіть шпаківню змайстрував...»

Кінець твору доводить, що тільки справжня дружба здатна на великі справи: «Шляхом летів Вірний. Здіймаючи легку хмарину куряви, він мчав уперед, до машини... яка везла найкращу в світі людину — Ігоря!»